

1

Josh je Margotin chalan, ale dalo by sa povedať, že je doňho zbláznená celá naša rodina. Ťažko povedať, kto najviac. Prv než sa stal Margotiným chalanom, bol jednoducho Joshom. Vždy bol nablízku. Hovorím vždy, ale tuším to nie je celkom pravda. Pristáhol sa do susedného domu pred piatimi rokmi, ale mám pocit, že tam býva večne.

Môj ocino má rád Josha, lebo je chalan a ocino je obklopený samými babami. Myslím to vážne – celé dni je obklopený ženami. Je gynekológ a okrem toho je otec troch dievčat, takže od rána do večera vidí samé baby, baby, baby. Okrem toho ho má rád, lebo Josh má rád komiksy a rád s ním chodieval na ryby. Ocino sa raz pokúsil vziať nás na ryby, ale ja som sa rozplakala, keď som si zablatila topánky, Margot sa rozplakala, keď sa jej zamočila kniha, a Kitty sa rozplakala, pretože bola ešte malá.

Kitty má rada Josha, lebo s ňou hráva karty a nenudí sa pri tom. Alebo sa aspoň tvári, že sa nenudí. Zakaždým uzatvárajú dohody – ak v ďalšom kole vyhrám ja, musíš mi urobiť chrumkavý sendvič bez kôrky s arašidovým maslom. Taká je Kitty. Ale nijaký sendvič s arašidovým maslom sa nekonal a Josh vyhlásil, smola, vyber si niečo iné. No Kitty ho otravuje dovtedy, kým nevybehne von a nekúpi jej sendvič, lebo taký je Josh.

Keby som mala povedať, prečo ho ľúbi Margot, zrejme by som povedala, že preto, lebo ho všetci ľúbime.

Sme v obývačke, Kitty lepí obrázky psov na obrovský kartón. Všade naokolo sa povalujú papiere a ústrižky. Pohm-

káva si popod nos a potom povie: „Ak sa ma ocko spýta, čo chcem pod stromček, poviem: ‚Vyber niektorého z týchto krásavcov a nič viac mi nemusíš dať.‘“

Margot a Josh sedia na gauči. Ja ležím na dlážke a sledujem telku. Josh urobil obrovskú misu pukancov a ja si naberaám za plné hrste.

V telke beží reklama na parfum: nejaká baba uteká po parížskych uliciach v šatách farby orchidey a tie šaty s holým chrptom sú tenké ako hodvábnny papier. Čo by som dala za to, aby som bola ja tým dievčaťom a behala v jarný deň po parížskych uliciach! Tak prudko som sa posadila, až mi zabehol pukanec. Pri kašľaní som vykrikla: „Margot, stretnime sa cez jarné prázdniny v Paríži!“ V duchu som si predstavila, ako sa vrtím dookola s pistáciovou makrónkou v jednej ruke a s malinovou v druhej.

Margot sa rozžiarili oči. „Myslíš, že ocino ťa pustí?“

„Jasné, je to kultúrna akcia. Bude ma musieť pustiť.“ Ale, pravdupovediac, nikdy som neletela sama lietadlom. A nikdy som nebola v zahraničí. Bude ma Margot čakať na letisku, alebo budem musieť trafiť do hostela sama?

Josh musel vidieť, aká som nešťastná, lebo vyhlásil: „Nijaké strachy. Ocino ťa nabetón pustí, ak pôjdem s tebou.“

Rozžiarila som sa. „Super! Môžeme sa ubytovať v hosteli a celý čas jesť len koláčiky a syr.“

„A môžeme zísť k hrobu Jima Morrisona!“ nadhodil Josh.

„Môžeme zísť do *parfumérie* a dať si vyrobiť osobné voňavky!“ dodala som a Josh odfrkol.

„Hm, osobná voňavka by nabetón stála toľko, ako týždňový pobyt v hosteli,“ poznamenal a štuchol do Margot. „Tvoja sestra trpí pocitom nadradenosti.“

„Ona je z nás troch najviac nóbl,“ súhlasila Margot.

„A čo ja?“ pípala Kitty.

„Ty?“ odfrkla som. „Ty si najmenej nóbl zo všetkých troch Songových. Večer ťa musím prosiť, aby si si umyla nohy a už vôbec sa nemáš k tomu, aby si sa osprchovala.“

Kitty celá očervenela. „O tom som nehovorila, ty dilino. Mala som na mysli Paríž.“

Len som mávla rukou. „Ty si malá na to, aby si bývala v hosteli.“

Sadla si Margot do lona, hoci má deväť rokov, a to už nie je vhodný vek, aby niekomu sedela v lone. „Margot, ty mi dovoľíš, aby som tam išla, však?“

„Mohla by to byť rodinná dovolenka,“ Margot ju pobozkala na líce. „Mohla by si ísť ty, Lara Jean aj ocino.“

Zamračila som sa. Tak som si výlet do Paríža nepredstavovala. Josh mi ponad Kittinu hlavu naznačil perami: *Hodíme reč neskôr*, a ja som mu nenápadne ukázala zdvihnuté palce.

Bol pokročilý večer a Josh dávno odišiel. Kitty aj ocino už spali. Boli sme v kuchyni, Margot sedela pri stole a hľadala do počítača. Ja som sedela vedľa nej, robila som guľky z cesta na sušienky a obaľovala som ich v škoricí a práškovom cukre. Malý úplatok, aby som si udobrila Kitty. Keď som jej predtým šla zaželať dobrú noc, odvrátila sa a nechcela sa so mnou rozprávať, lebo bola presvedčená, že ju chcem vynechať z výletu do Paríža. Mala som v úmysle položiť tanier vedľa jej vankúša, aby ju ráno zobudila vôňa čerstvo upečených sušienok.

Margot bola výnimočne mlkva, potom zrazu zdvihla pohľad od počítača a oznámila: „Rozišla som sa s Joshom. Po večeri.“

Guľka cesta mi vypadla z ruky do misky s cukrom.

„Chápeš, už bolo načase,“ vyhlásila. Oči nemala červené, neplakala. Hlas mala pokojný, vyrovnaný. Každý by si pri

pohľade na ňu pomyslel, že jej je fajn. Pretože Margot je vždy fajn, aj keď jej fajn nie je.

„Nechápem, prečo si sa s ním musela rozísť,“ zamrmlala som. „To, že ideš na výšku, ešte neznamená, že sa musíte rozísť.“

„Lara Jean, idem do Škótska, nie na Virgínsku univerzitu. Univerzita svätého Ondreja je vyše šesťtisíc kilometrov odtiaľto.“ Posunula si okuliare vyššie. „Aký by to malo zmysel?“

Neverila som vlastným ušiam. „Malo by to zmysel, lebo Josh je Josh. Líbi ťa tak, ako nikdy nijaký chalan neľúbil babu.“

Margot len prevrátila oči. Myslela si, že dramtizujem, ale nebolo to tak. Je to pravda – Josh ju naozaj šialene miluje. Na inú kočku ani nepozrie.

Zrazu sa spýtala: „Vieš, čo mi raz povedala mama?“

„Čo?“ Na chvíľu som zabudla na Josha. Lebo nech robím čokoľvek, aj keď sa s Margot hádame, aj keď hrozí, že ma prejde auto, vždy si rada vypočujem rozprávanie o našej mamine. Každý detail, každúčku spomienku, čo má Margot, chcem mať aj ja. Ale som na tom lepšie ako Kitty. Tá na ňu nemá nijakú spomienku, iba ak takú, ktorú počula od nás. V priebehu rokov sme jej porozprávali množstvo príhod a teraz ich má aj ona. „Pamätáš sa, keď...“ povie neraz. A potom porozpráva ten príbeh, akoby ho sama zažila a nebola len malé bábätko.

„Radila mi, aby som nemala chalana, keď pôjdem na výšku. Vraj nechce, aby som vyplakávala frajerovi do telefónu a hovorila nie namiesto áno.“

Usúdila som, že Škótsko je podľa Margot áno. Neprítomne som vzala do ruky kôpku cesta a strčila si ho do úst.

„Nemala by si jesť surové cesto,“ napomenula ma Margot.

Nevšímalá som si ju. „Josh by ti nikdy v ničom nebránil. On nie je taký. Pamätáš, ako si sa rozhodla stať predsedníč-

kou študentskej rady a on ti robil volebného manažéra? On bol tvoj najväčší fanúšik.“

Vtedy Margot ovisli kútiky úst, a tak som vstala a objala ju okolo krku. Zaklonila hlavu a usmiala sa na mňa. „Mne je fajn,“ vyhlásila, ale nie je to tak, a ja to viem.

„Vieš, ešte nie je neskoro. Môžeš hneď teraz zájsť k nemu a povedať, že si si to rozmyslela.“

Margot pokrútila hlavou. „Už sa to nedá napraviť, Lara Jean.“ Pustila som ju a ona zaklapla laptop. „Kedy bude hotová prvá várka? Som hladná.“

Pozrela som na magnetickú časomieru na chladničke. „Ešte štyri minúty.“ Oprela som sa a vyhlásila som: „Hovor si, čo chceš, Margot. Vy dvaja ste neskončili. Priveľmi ho ľúbiš.“

Pokrútila hlavou. „Lara Jean,“ začala trpezlivým hlasom, akoby som bola malé decko a ona stará štyridsaťdvaročná žena.

Zašermovala som jej pod nosom lyžicou s cestom, chvíľu váhala, potom otvorila ústa. „Len počkaj a uvidíš, že o deň, o dva sa s Joshom dáte dokopy.“ Ale už keď som to hovorila, bolo mi jasné, že to nie je pravda. Margot nie je baba, ktorá sa rozíde s chalanom a znova sa s ním dá dokopy len tak, akoby nič. Keď raz povedala, že je koniec, bol to naozaj koniec.

Želala som si (a želala som si to veľa, veľa, veľa ráz, ani sa to nedá spočítať), aby som bola viac ako Margot. Lebo niekedy mám pocit, že ja nikdy neskončím.

Keď sme neskôr umyli riad, naložili sušienky na tanier a dali sme ho Kitty vedľa vankúša, vrátila som sa do svojej izby. Nezažala som svetlo. Šla som k oknu. U Josha sa ešte svietilo.

2

Keď nasledujúce ráno Margot varila kávu a ja som sypala cereálie do misky, povedala som čosi, na čo som myslela celé ráno. „Ak chceš niečo vedieť, ocko a Kitty z toho budú fakt nešťastní.“ Keď sme si s Kitty pred chvíľou umývali zuby, bola som v pokušení to vyklopiť, ale Kitty na mňa bola ešte vždy našťvaná odvčera, tak som držala jazyk za zubami. Ani sa len nepoďakovala za moje sušienky, hoci som vedela, že ich zjedla, lebo na tanieri zostali len omrvinky.

Margot si sťažka vzdychla. „Takže mám ďalej chodiť s Joshom len kvôli tebe, ockovi a Kitty?“

„Nie, len chcem, aby si to vedela.“

„Aj tak by sem nechodil, keď budem preč.“

Zamračila som sa. To mi nenapadlo, že Josh k nám prestane chodiť, keď Margot nebude doma. Začal k nám chodiť dávno predtým, než sa dali dokopy, tak som nechápala, prečo by mal prestať. „Možno bude chodiť,“ namietla som. „Kitty má fakt rád.“

Stisla tlačidlo na kávovare. Starostlivo som pozorovala, čo robí, lebo kávu vždy varila Margot, ja nikdy, a keď odíde (už o šesť dní), mala by som vedieť, ako sa to robí. Chrbtom ku mne povedala: „Možno im to ani nespomeniem.“

„Hm, myslím, že im to bude jasné, keď ho neuvidia na le-tisku, Gogo.“ Gogo bola prezývka, ktorú som dala Margot. Ako čižmy go-go. „Koľko šálok vody si tam dala? A koľko lyžičiek kávových zrn?“

„Ja ti to všetko napíšem,“ uistila ma. „Do zápisníka.“

Pri chladničke máme rodinný zápisník. Bol to Margotin

nápad, samozrejme. Sú v ňom všetky dôležité čísla, ockove ordinačné hodiny a Kittin odvoz autom. „Nezabudni tam napísať nové číslo čistiarne, prosím ťa,“ požiadala som ju.

„Vybavené.“ Margot si krájala banán do cereálií. Každý jeden plátok bol dokonale tenký. „Okrem toho by som aj tak nechcela, aby Josh prišiel na letisko. Vieš, ako nemám rada smutné rozlúčky.“ Margot urobila grimasu: *Uf, emócie.*

Viem.

Keď sa Margot rozhodla ísť na Univerzitu svätého Ondreja, pripadalo mi to ako zrada. Hoci som vedela, že sa k tomu schyľuje, lebo, samozrejme, musela ísť na univerzitu niekam ďaleko. A, samozrejme, pôjde do Škótska študovať antropológiu, pretože je Margot, dievča, ktoré je večne obložené mapami, cestovnými príručkami a robí si plány. Pravdaže nás jedného dňa opustí.

Ale aj tak sa na ňu trochu hnevám. Iba trošilinku. Viem, že to nie je jej vina. No odchádza hrozne ďaleko a stále sme si hovorili, že budeme navždy dievčatá Songové. Margot prvá, ja v strede a moja sestra Kitty nakoniec. Na rodnom liste má napísané Katherine, ale pre nás je Kitty. Niekedy jej hovoríme Kitten čiže Mačiatko, lebo tak som jej hovorila, keď sa narodila – vyzerala ako vycivené, vypĺznuté mačiatko.

My sme tri Songové. Kedysi sme boli štyri. Mali sme mamu Evu Songovú. Ocko jej hovoril Evie. Song je, bolo mamino rodné priezvisko. Naše priezvisko je Covey – Covey ako lovey, čiže zlatko, nie ako pašák. Ale sme Songové, a nie Coveyové preto, lebo mamina vravievala, že zostane navždy Songová, a Margot vyhlásila, že aj ona. Všetky používame toto stredné meno, okrem toho vyzeráme viac ako Songové, nie Coveyové, skôr ako Kórejky než belošky. Aspoň Margot a ja, Kitty sa podobá viac na ocka, vlasy má svetlohnedé ako on. Ľudia hovoria, že ja sa najviac podobám na maminu, ale

mne sa zdá, že skôr Margot, lebo má vysoko posadené líčne kosti a tmavé oči. Teraz je to už pomaly šesť rokov a niekedy sa mi zdá, akoby to bolo včera, keď bola tu, ale inokedy mám pocit, akoby tu ani nebola, iba ak v sne.

V to ráno umyla dlážku až sa ligotala a všetko voňalo citrónom a čistotou. V kuchyni zazvonil telefón, a keď sa rozbehla, že ho zdvihne, pošmykla sa. Udrela si hlavu o zem a nejaký čas bola v bezvedomí, ale potom sa prebrala a bola v poriadku. Chvíľku bola lucidná, ako hovoria lekári. Ale neskôr sa sťažovala, že ju bolí hlava, ľahla si na gauč a viac sa nezobudila.

Našla ju Margot. Mala len dvanásť rokov, ale o všetko sa postarala: zavolala záchranku, ocka, mne kázala, aby som dala pozor na Kitty, tá mala iba tri roky. V detskej izbe som zapla televízor a sedela pri ňom s Kitty. Nič viac som neurobila. Neviem, čo by som si počala, keby tam nebola Margot. Hoci mala iba o dva roky viac ako ja, dávala som sa na ňu s takým rešpektom, ako na nikoho iného.

Keď sa dospelí dozvedia, že ocko je sám na tri dievčatá, len obdivne krúčia hlavou, ani čo by hovorili: *Ako to zvláda? Ako sa mu darí robiť všetko sám?* V skutočnosti všetko robí Margot. Od narodenia všetko organizovala, nálepkovala, plánovala a usporadúvala do úhladných radov.

Margot je dobré dievča a myslím, že my dve s Kitty sme sa ňou dali viesť. Nikdy som nepodvádzala, neopila sa, nefajčila, ani som nemala chalana. Doberáme si ocka, že má šťastie, keď sme všetky také dobré, ale v skutočnosti my máme šťastie. Je naozaj dobrý otec. A veľmi sa usiluje. Nie vždy nám rozumie, ale usiluje sa, a to je podstatné. My tri Songové sme uzavreli nepísanú dohodu, že sa pokúsime ockovi čo najviac uľahčiť život. Ale možno to nie je celkom nepísaná dohoda, lebo neraz som počula, ako Margot hovorí: „Pst, buďte ticho, ocino si potrebuje pospať, než sa

vráti do nemocnice.“ Alebo: „S tým ocina neotravuj, urob to sama.“

Spýtala som sa Margot, ako by to podľa nej vyzeralo, keby mamina nezomrela. Či by sme trávilí viac času s našou kórejskou časťou rodiny, nielen na Deň vďakyvzdania a na Nový rok? Alebo...

Margot vyhlásila, že nemá zmysel špekulovať. Toto je náš život, netreba sa pýtať, čo by bolo keby. Na to nám nikto nemôže odpovedať. Usilujem sa, vážne sa usilujem, ale je ťažké zmieriť sa s tou myšlienkou. Vždy premýšľam, čo by bolo keby, akou cestou by sme sa uberali.

Ocko a Kitty zišli dolu naraz. Margot naliala ockovi kávu a ja som naliala Kitty do misky s cereáliami mlieko. Postrčila som ju pred ňu, ale ona len odvrátila hlavu a vybrala z chladničky jogurt. Vzala si ho do obývačky a jedla pred telkou. Takže sa ešte vždy hnevá.

„Neskôr pôjdem do obchodu, tak si spíšte zoznam, čo potrebujete, kočky,“ navrhol ocko a odpil si z kávy. „Tuším kúpim na večeru pár plátkov roštenky. Môžeme si ich vonku ugrilovať. Mám kúpiť plátok aj pre Josha?“

Prudko som obrátila hlavu na Margot. Otvorila ústa, potom ich zatvorila. Napokon povedala: „Nie, stačí, ak kúpiš dosť plátkov pre nás štyroch, oci.“

Vyčítavo som na ňu pozrela, ale kašľala na mňa. Margot nikdy nebola zbabelá, ale v otázkach srdca sa zrejme nedá predvídať, ako sa baba zachová.